

De Japanse karateka Ryo Kiyuna won afgelopen vrijdag goud. © Vincent Thian/ap

zagen de atleten alleen op hun tv-scherm. Vanaf maandag gaan ze weer over tot de orde van de dag.

Hoewel. De vraag is nu: wat met de Paralympische Spelen, die vanaf 24 augustus van start moeten gaan? Het IOC haalt naar verluidt bijna driekwart van zijn inkomsten uit tv-rechten. Zal het nog even hard aandringen, nu dat geld al grotendeels is binnengerijfd en de coronacijfers in Tokio

blijven stijgen? En zo begint alles weer van voren af aan.

Luk Van Haute schrijft al ruim 30 jaar over Japan. Ditmaal richtte hij zijn blik op de 'Orinpikku' (Olympische Spelen) in Tokio en plaatste hij het sportieve plaatje in een breder perspectief.

meer aan te pas (DS 6 augustus). Er zijn twee opties: ofwel upgraden we de civiele bescherming (met inbegrip van een binnenlandse B-Fast), ofwel neemt defensie die taak ter harte.

Bulldozers in plaats van tanks

Een deel van de landmacht kan efficiënter worden ingezet bij binnenlandse rampen, op voorwaarde dat er voldoende middelen zijn en aangepaste trainingen. Na de episode van militairen op straat en in rusthuizen wennen we beter ook aan meer kaki bij calamiteiten.

Het leger zelf valt weinig te verwijten, aangezien 'hulp aan de natie' – dat nu al in zijn takenpakket zit – op vraag van de politiek altijd het zwakkere broertje is geweest. Waals minister-president Elio Di Rupo (PS) en de gemeenten die door de overstromingen zijn getroffen, vroegen defensie om veldkeukens te installeren en de voedselverdeling te coördineren, wat sinds afgelopen weekend gebeurt. Duidt die vraag op een kentering?

Er zijn valabele argumenten om de prioriteiten binnen het leger om te draaien: geef voorrang aan hulp aan de natie en schrap militaire interventies in het buitenland (tenzij in uitzonderlijke gevallen). Naar de bescherming van ons territorium – of het nu België of de EU zal zijn – moeten veel minder middelen vloeien. Alle taken zelf blijven uitvoeren is trouwens onbetaalbaar. Aangezien de VS andere katten te geselen hebben, gebeurt de coördinatie het best binnen de EU in plaats van door de Navo.

Laat de discussie over een eerste nationale veiligheidsstrategie die aan de gang is, ook een aanzet zijn tot structurele hervormingen van onze binnenlandse veiligheidsarchitectuur, met inbegrip van onze veiligheidscultuur. Er zullen harde keuzes gemaakt moeten worden. Bulldozers in plaats van tanks. Bruggen bouwen in plaats van bruggen bombarderen. En helikopters die effectief en onmiddellijk in eigen land kunnen worden ingezet.

Niet alleen in de sport wordt zo over vrouwen gesproken

SEKSISME De VRT zet journalist Eddy Demarez op non-actief na ongepaste uitspraken, maar wat verandert dat ten gronde, vraagt Gaea Schoeters zich af.

Het is rot, de ongepaste uitspraken over de Belgian Cats. Maar in zekere zin is het ook goed, wat er gebeurt is. Want doordat het 'commentaar' van de sportjournalisten live op antenne ging, is het eindelijk onweerlegbaar duidelijk hoe er backstage over lgbti-personen gepraat wordt, en over vrouwen in het algemeen. Voor één keer valt het niet te ontkennen, terwijl het dagelijkse kost is. Dat dit zoveel mensen 'choqueert', verbaast mij misschien nog het meest.

Want laten we wel wezen, dit gebeurt niet alleen in de sport. Dit is een alomtegenwoordig maatschappelijk fenomeen, dat zich op elke werplek voordoet. Ook in de academische wereld, in de cultuursector en in de media. De uitspraken van Sporza-journalist Eddy Demarez waren niet fraai, maar ik heb al veel grovere gehoord. En met ver(der)strekkende gevolgen. Vrouwen die niet in het voorgeschreven vrouwbeeld passen, krijgen minder kansen. *Fuckability* is niet alleen in de sport een criterium: ook vrouwelijke auteurs, zangeressen en mediafiguren worden zo beoordeeld.

Omerta

Enkele voorbeelden. Een discussie over wie te vragen voor een portret-interview: een politica van middelbare leeftijd met een ruime intellectuele bagage of een jonge, knappe actrice? 'Het is met foto's. En ik moet ertijdens dat gesprek wel uren naar kijken.' 'Vrouwen vraag je toch niet voor de inhoud?' (Dat klopt: tel maar eens na hoeveel gesprekken met vrouwen over hun privéleven gaan en hoeveel over hun werk. En vergelijk dat eens met mannen.) Of bij het programmeren van een belangrijk literair programma: 'Vraag X. Akkoord, ze kan niet schrijven, maar ze ziet er wel goed uit op tv.' Of nog: 'Dat is tenminste een lesbische bij wie je je als man nog iets kunt voorstellen.' En wat met de interviewer die laat doorschemeren dat een nachtje met hem de lesbische auteur in kwestie wel kan genezen?

Zo wordt nu eenmaal over vrouwen gepraat. Zo worden ze bekeken en zo worden ze beoordeeld. En altijd weer moeten ze zich drie keer zo hard bewijzen als mannen. Dat ontkennen is het daglicht ontkennen. Maar zeg er wat van, en iedereen licht het weg. Vrouwelijke overgevoeligheid. Een

grap. En op seksisme rust – nog steeds – een omerta. Veel vrouwen zijn bang voor de gevolgen, als ze dit luidop zouden aanklagen; aan de top zitten nu eenmaal vooral mannen. Dus zwijgen ze erover. Net zoals ze zwijgen over de (seksuele) intimidatie, het intellectuele neerkijken op vrouwen, het dagelijkse seksisme en racisme. Terwijl je het gewoon kunt turven, als je kijkt naar het uiterlijk, de leeftijd en de gaardheid van wie we in de media te zien krijgen.

Zwarte rammen

Misschien zou ik concretere voorbeelden moeten citeren, maar dat kwetst ook altijd weer de vrouwen over wie gepraat wordt. En bovendien geloof ik niet in individuele heksejachten. De VRT zet de journalist in kwestie nu wel op non-actief, maar wat verandert dat ten gronde? Minister van Media Benjamin Dalle (CD&V) rekent erop dat de zender 'gepaste maatregelen' neemt, maar gaat het er op zijn kabinet zo anders aan toe?

Fuckability is niet alleen in de sport een criterium: ook vrouwelijke auteurs, zangeressen en mediafiguren worden zo beoordeeld

Homofobie, seksisme en racisme zijn alomtegenwoordig. Ook al dicteert het officiële beleid iets anders. Iets wat zo structureel in een maatschappij is ingebed, verander je niet met een inclusierichtlijn en een diversiteitsambtenaar. Meer nog, vaak is dat een excuus. Daarmee heb je als instelling je werk gedaan. Helaas verandert dat opgelegde correcte denken niets aan hoe er echt over vrouwen gedacht en gesproken wordt. En hoe dat getolereerd wordt. Laten we hopen dat dit het begin is van echte introspectie. En dat het niet, zoals bij #MeToo, eindigt met het offeren van een paar zwarte rammen, waarna de rest van de kudde gewoon als vanouds voortblaast.

Gaea Schoeters is schrijfster en journaliste.

Een deelnemer aan een protestmars tegen seksisme in München, 2019. © blg